

гари е билъ малъкъ, че тѣ сж били малка (около 20,000 души), но добръ организувана въ военно отношение дружина. Ако се гледа обаче на това, дѣто Византия е била принудена да признае новата държава, нѣщо, което тя не е била правила прѣзъ дълги вѣкове; ако се гледа на заддунавската българска държава, дѣто живѣли родствени племена на Аспаруховци, както и на вѣститѣ за прабългарски родове и велможи, що живѣли вѣкове слѣдъ Аспаруха въ проширенитѣ граници на българската земя¹⁾, тогава ще трѣбва да се допусне, че прабългаритѣ сж участвували въ образуването на „българската“ народност не съ незначителна дружина и че въ жилитѣ на новия „български“ народъ тече доста „прабългарска“ кръвъ.

Въ заетата отъ Аспаруха областъ прбългаритѣ намѣрили осѣмъ отдѣлни славѣнски племена. Отъ Теофана и Никифора знаемъ, че тия племена, ако и подвластни на прабългаритѣ, имали извѣстна автономия, защото се намирали „подъ договоръ“ (ὕπὸ πάκτων) спрѣмо Аспаруха. Едно отъ племената — сѣверитѣ (Σέβερεις) било отмѣстено въ източния Балканъ, дѣто да брани Берегавскитѣ проходи отъ Византия, а другитѣ седѣмъ племена били задължени да пазятъ западнитѣ прѣдѣли на новата държава — противъ аваритѣ²⁾. Ще каже още при прѣхвърлянето на държавата си на югъ отъ Дунава, прабългаритѣ се ослонили на помощта на мѣстнитѣ славѣни, които спазили извѣстна вжтрѣшна самостоятелност. По-нататѣкъ държавата се засилва и шири за смѣтка на Византия, присъединява си останала Мизия и Македония (първа полов. IX вѣкъ), Албания, Епиръ и Тесалия. Въ тая проширена държава главното ядро съставяха славѣнскитѣ племена. Владѣ-

¹⁾ Така, въ IX—XI в. срѣщаме прабългарски имена: Алогоботуръ, военачалникъ срѣшу хърватитѣ; Боритаканъ, началникъ на Бѣлградъ; Джепа, войвода; Дристръ, комисъ въ Македония, Елемагъ, въ Берагъ; Ехачъ, велможа въ Прѣславъ; Зергобулъ, пратеникъ въ Римъ; Ивачъ, войвода въ Албания; Исбулъ, военачалникъ; Кракра, военачалникъ въ Перникъ; Кавканъ, войвода възстаникъ; Окорсисъ, военачалникъ въ заддунавска България; Онегабонъ, военачалникъ при панонскитѣ граници; Осларнасъ, военачалникъ; Осхунъ жупанъ; Сурсубулъ, боляринъ; Таридинъ, управитель въ Македония и др.

²⁾ . . . κοριευσάντων δὲ αὐτῶν (τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν παρακειμένων Σκλαβωνῶν ἔθνων τὰς λεγομένας ἑπτὰ γενεάς, τοὺς μὲν Σέβερεις κατέφικισαν ἀπὸ τῆς ἐμπροσθεν κλεισοῦρας Βερσεγάρων ἐπὶ τὰ πρὸς ἀνατολὴν μέρη, εἰς δὲ τὰ πρὸς μεσημβρίαν καὶ δύσιν μέχρις Ἀδριακῆς τὰς ὑπολοίπους ἑπτὰ γενεάς ὑπὸ πάκτων ὄντας. — Theophanis Chronographia. Ed. De Boor, 359.

. . . κρατοῦσι δὲ (οἱ Βούλγαροι) καὶ τῶν ἐγγιζόντων παρφοκημένων Σκλαβωνῶν ἔθνων, καὶ οὗς μὲν τὰ πρὸς Ἀβάρους πλησιάζοντα φρουρεῖν, οὗς δὲ τὰ πρὸς Ρωμαίους ἐγγιζόντα τηρεῖν ἐπιτάττουσιν. — S. Nicephori Breviarium. Ed. Bonnæ, 40.